

Sygn. akt: V GC 92/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 16 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2022 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.**

przeciwko **Konsorcjum (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Konsorcjum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda D&G (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 27.399,66 zł (dwadzieścia siedem tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 2.446,24 zł od dnia 08 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- 2.033,25 zł od dnia 23 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty,
- 4.218,27 zł od dnia 17 maja 2019 r. do dnia zapłaty,
- 18.701,90 zł od dnia 30 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego Konsorcjum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda D&G (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 4.987,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 92/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 grudnia 2021 r. (data wpływu) powód (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w M. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł

o zasądzenie od pozwanego Konsorcjum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na swoją rzecz kwoty 27.399,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 2.446,24 zł od dnia 08 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,

- 2.033,25 zł od dnia 23 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty,
- 4.218,27 zł od dnia 17 maja 2019 r. do dnia zapłaty,
- 18.701,90 zł od dnia 30 lipca 2019 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 03 stycznia 2022 r. w sprawie sygn. akt V GNC 3513/21 Sąd w osobie Starszego referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 31 stycznia 2022 r. (data wpływu) złożył sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz w całości. Wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana spółka przyznała, że pozostawała z powodem w stałych stosunkach gospodarczych. Zakwestionowała powództwo, jako nieudowodnione co do zasady, ani co do wysokości. Podniosła również zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 25 lutego 2022 r. (data wpływu) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie sprzedaży hurtowej materiałów budowlanych. Pozwany Konsorcjum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie realizacji projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem obiektów.

(fakty bezsporne).

Strony pozostawały w stałych relacjach handlowych. Pozwany kupował od powoda materiały budowlane.

(fakty bezsporne).

Współpraca wyglądała w ten sposób, że prokurent pozwanej spółki (...) składał zamówienie u powoda telefonicznie lub osobiście. Jeżeli było większe ilościowo lub wartościowe, to składał je na piśmie. (...) budowlane były dowożone przez pracowników powodowej spółki na wskazany przez pozwanego adres budowy. Czasami były dostarczane bezpośrednio od producenta. Kierowca nie przekazywał wraz z towarem żadnych dokumentów. Pozwany prowadził kilka budów jednocześnie. Pracownicy pozwanej spółki sprawdzali ilość dostarczanych materiałów i odbierali je. Na koniec miesiąca była sporządzana przez powoda faktura zbiorcza, którą odbierał i podpisywał G. N.. Najpierw podpisywał faktury, a dopiero później sprawdzał, czy cały towar został dostarczony.

(dowód: zeznania świadków: G. N. k. 79v-80, e-protokół rozprawy z dnia 11.07.2022r. 00:02:27-00:22:30, Ł. B. k. 80v, e-protokół rozprawy z dnia 11.07.2022r. 00:22:40-00:28:20, przesłuchanie prezesa powodowej spółki (...) k. 80v-81, e-protokół rozprawy z dnia 11.07.2022r. 00:28:39-00:39:50).

W okresie od dnia 27 kwietnia 2018 r. do dnia 12 lipca 2018 r. powód wystawiał pozwanej spółce dokumenty WZ na sprzedane nadproża, pustaki i cement.

(dowód: dokumenty WZ k. 45-48).

W dniu 24 stycznia 2019 r. strony zawarły umowę sprzedaży materiałów budowlanych. Z tego tytułu powód wystawił pozwanej spółce fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 2.366,33 zł netto, tj. 2.910,59 zł brutto, z terminem płatności określonym na dzień 07 lutego 2019 r. Faktura została odebrana i podpisana przez osobę do tego uprawnioną.

(dowód: faktura k. 20).

Dnia 22 marca 2019 r. strony zawarły kolejną umowę sprzedaży towaru w postaci materiałów budowlanych. Z tego tytułu powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 1.653,05 zł netto, tj. 2.033,25 zł brutto, płatną w terminie do dnia 21 kwietnia 2019 r. Faktura została odebrana i podpisana przez osobę do tego uprawnioną.

(dowód: faktura k. 21).

W dniu 16 kwietnia 2019 r. strony zawarły umowę sprzedaży materiałów budowlanych. Z tego tytułu powód wystawił pozwanej spółce fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 3.429,49 zł netto, tj. 4.218,27 zł brutto, z terminem płatności określonym na dzień 16 maja 2019 r. Faktura została odebrana i podpisana przez osobę do tego uprawnioną.

(dowód: faktura k. 22).

Dnia 27 czerwca 2019 r. strony zawarły kolejną umowę sprzedaży towaru w postaci materiałów budowlanych. Z tego tytułu powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 4.327,05 zł netto, tj. 5.322,27 zł brutto, płatną w terminie do dnia 27 lipca 2019 r.

(dowód: faktura k. 23).

W dniu 28 czerwca 2019 r. strony zawarły umowę sprzedaży materiałów budowlanych. Z tego tytułu powód wystawił pozwanej spółce fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 10.877,75 zł netto, tj. 13.379,63 zł brutto, z terminem płatności określonym na dzień 28 lipca 2019 r.

(dowód: faktura k. 22).

Pozwany nie uregulował należności wynikających z wystawionych faktur.

(fakt bezsporny).

Wystawione faktury zostały zaksięgowane. Pozwana zawsze robiła tak, że wrzucała faktury w koszty przed sprawdzeniem ich zasadności. W 2020 r. pozwana je wyksięgowała.

(dowód: zeznania świadka G. N. k. 79v-80, e-protokół rozprawy z dnia 11.07.2022r. 00:02:27-00:22:30).

Pismem z dnia 25 maja 2020 r. powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wezwał pozwaną spółkę do zapłaty kwoty 38.913,28 zł wynikającej m.in.

z powołanych wyżej faktur w terminie do dnia 05 czerwca 2020 r. na wskazany rachunek bankowy, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 25).

W odpowiedzi pozwana spółka reprezentowana przez prokurenta wskazała, że wykazane saldo nie jest zgodne z jej zapisami księgowymi. Podniosła również brak dokumentów dostawy WZ. Wskazała, że po raz kolejny prosi o dostarczenie wszystkich dokumentów WZ potwierdzonych przez jej prokurenta lub pracownika uprawnionego do odbioru towaru, dotyczących zarówno faktur wskazanych w wezwaniu do zapłaty, jak i wcześniejszych, które zostały już zapłacone.

(dowód: pismo k. 26, 49).

Pozwana spółka nie uregulowała należności dochodzonych pozwem.

(fakt bezsporny).

Pozwana spółka nie kwestionowała treści wystawionych przez powoda faktur ani co do ilości, ani co do wysokości. Nigdy ich nie odesłała bez księgowania. Przed doręczeniem jej wezwania do zapłaty nie żądała odnośnie nich żadnych dodatkowych wyjaśnień.

(fakt bezsporny, a nadto: przesłuchanie prezesa powodowej spółki (...) k. 80v-81, e-protokół rozprawy z dnia 11.07.2022r. 00:28:39-00:39:50).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów załączonych przez strony do akt sprawy, zeznań świadków: G. N. i Ł. B. oraz przesłuchania prezesa powodowej spółki (...).

Sąd uznał przedłożone dokumenty w całości za wiarygodne. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nadto nie zostały zakwestionowane przez strony procesu (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc). Przy czym załączone przez pozwanego do sprzeciwu dokumenty WZ nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż dotyczyły okresu współpracy stron nieobjętego pozwem.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka Ł. B. dotyczącym sposobu składania zamówień przez przedstawiciela pozwanej spółki oraz sposobu dostarczania towaru na wskazane budowy. Były one spontaniczne, spójne i logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nie zostały również zakwestionowane przez pełnomocników stron (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc).

Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka G. N., że zgodnie z ustaleniami stron faktury miały być wystawiane na podstawie dokumentów WZ. Podkreślić należy, iż niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych, zatem czynność strony, w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77³ kc. Zaś pozwana nie wykazała dokumentem, że takie ustalenia faktycznie zostały poczynione,

a fakt ten nie mógł być ustalony na podstawie zeznań świadków. Natomiast przedłożone przez nią dokumenty WZ dotyczą okresu od dnia 27 kwietnia 2018 r. do dnia 12 lipca 2018 r. i nie mogą być podstawą czynienia ustaleń, że była to stała praktyka stron, dotycząca całego okresu ich współpracy. Nadto, dotyczą (poza dwoma) dostawy cementu, zaś faktury dołączone do akt obejmują „drobny asortyment”: farby, kołki, akcesoria malarskie, kleje itp. Sąd nie dał również wiary zeznaniom tego świadka, że każdorazowo kierowca miał dokument WZ, który zostawiał wraz z towarem. Są one sprzeczne z zeznaniami Ł. B. - kierowcy powoda, które uznał za prawdziwe, że dostarczając zamówione materiały na budowę nigdy nie przekazywał żadnych dokumentów. Jako nieprawdziwe Sąd potraktował także twierdzenia, że powodowa spółka zaczęła domagać się zapłaty dopiero, gdy pozwany upomniał się o dokumenty WZ. Wynika to bezpośrednio z dat na dokumentach załączonych do akt sprawy. Wezwanie do zapłaty jest datowane na dzień 25 maja 2020 r., zaś brak dokumentów WZ pozwany podniósł w odpowiedzi na to wezwanie z dnia 27 maja 2020 r. Co prawda użył zwrotu „kolejny raz”, jednakże nie przedłożył wcześniejszej korespondencji dokumentującej fakt ponownego ich żądania. W pozostałym zakresie Sąd uznał jego zeznania za wiarygodne, gdyż korespondowały z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie i nie zostały zakwestionowane przez pełnomocników stron (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc).

Sąd dał wiarę zeznaniom prezesa powodowej spółki (...). Były one szczere, spontaniczne i logiczne. Znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto nie zostały zakwestionowane przez pełnomocników stron (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc).

Na rozprawie w dniu 11 lipca 2022 r. pełnomocnik powoda cofnął wnioszek o zobowiązanie pozwanej spółki do przedłożenia rejestru VAT oraz wnioszek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny rachunkowości na fakt zaksięgowania przez pozwaną spornych faktur, dlatego też Sąd ich nie przeprowadził. Zresztą fakt zaksięgowania, a następnie wyksięgowania spornych faktur wynikał bezpośrednio z zeznań prokurenta pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powód wywodził swoje roszczenia z umów sprzedaży zawartych z pozwanym.

W myśl art. 535§1 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Pozwana spółka w sprzeciwie od nakazu zapłaty przyznała, że strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych. Podała, że przed rozpoczęciem tej współpracy ustaliły jej zasady, w tym sposób dostarczania towaru przez powoda. Wskazała, że przyjęto stałą praktykę, zgodnie z którą zamówienia miały być dostarczane przez powoda spółkę własnym transportem, na konkretną budowę, następnie towar miał być rozładowany i zweryfikowany przez pracowników pozwanej, co miało być potwierdzone w dokumencie WZ. I dopiero na podstawie tych dokumentów powód miał wystawiać faktury VAT.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem to do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioszek o oddalenie powództwa.

W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Rola Sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należytych terminach.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań prokurenta pozwanej spółki (...) jednoznacznie wynika, że składał on u powoda zamówienia na materiały budowlane, które były następnie dostarczane przez powoda na wskazaną budowę. Zeznał również, iż on sam lub pracownicy obecni na budowie dokonywali odbioru tylko małych towarów. Jednakże pełnomocnik pozwanej w sprzeciwie od nakazu zapłaty jednoznacznie i kategorycznie wskazał, że dowieziony na budowę towar był rozładowywany i weryfikowany przez pracowników pozwanej. Świadek ten zeznał również, iż najpierw podpisywał fakturę, a dopiero później sprawdzał dostarczony towar i zorientował się, że brakuje materiałów dopiero, gdy powód upomniał się o zaległe należności.

Taka obrona również nie może prowadzić do oddalenia powództwa, zwłaszcza, gdy weźmie się pod uwagę że ewentualna niemożność weryfikacji dostarczonego towaru jest wyłącznie skutkiem nieprawidłowej organizacji pracy w przedsiębiorstwie pozwanej i nie może prowadzić do ustalenia, że świadczenie powoda nie zostało wykonane.

Dodać trzeba, że pozwany zaksięgował wszystkie faktury, co wynika bezpośrednio z zeznań świadka G. N., co nakazuje domniemywać prawidłowość ich wystawienia. Przy czym pozwana nie wykazała, o czym była mowa wyżej, że w praktyce funkcjonowania jej przedsiębiorstwa podpisany dokument WZ był warunkiem niezbędnym do weryfikacji faktury i zapłaty za nią. Podkreślić należy, że przez ponad rok pozwany nie kwestionował faktu otrzymania towarów figurujących na fakturach VAT załączonych do pozwu. Zatem nie można przyjąć, by brak dokumentów WZ oznaczał niedostarczenie towaru, zaś zarzuty pozwanego podnoszone są wyłącznie na użytek procesu. Tym bardziej, że faktury VAT nr (...) z dnia 24 stycznia 2019 r., 19- (...) z dnia 22 marca 2019 r., 19- (...) z dnia 16 kwietnia 2019 r. zostały podpisane przez osoby umocowane do ich odbioru, co nie było kwestionowane przez pozwaną.

Przy czym Sąd miał na uwadze, że faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 kpc) i może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte (do niepodpisanej faktury stosuje się te same zasady na podstawie regulacji zawartej w art. 243¹ kpc). Stanowi jednak powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Z punktu jednak widzenia zasad doświadczenia życiowego powszechnie znanym jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury służące obu stronom do rozliczeń. Często samo wystawienie faktury zastępuje sporządzanie umów na piśmie. Jednakże, co należy podkreślić faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądane wynagrodzenie. Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego.

W przedmiotowej sprawie pozwana spółka nie kwestionowała faktu doręczenia jej wszystkich faktur VAT załączonych do pozwu. Miała więc możliwość sprawdzenia, czy zamówione towary zostały jej dostarczone, czy też nie, czego jednak nie uczyniła. Zatem obecna sytuacja procesowa pozwanej została spowodowana jej niedbalstwem. Przy czym podkreślić trzeba, że pozwana nie powołała się na błąd co do treści umowy łączącej ją z powodem (art. 84 kc), ani nie złożyła oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli. Przy czym nie może stanowić dowodu na niewykonanie umowy przez powoda wyśięgowanie spornych faktur przez pozwaną spółkę. Podkreślić należy, iż w przypadku przesłania faktury VAT niedokumentującej rzeczywistego obrotu gospodarczego, nabywca wskazany w tej fakturze winien ją odesłać, gdyż sprzecznym z zasadami logiki jest sytuacja, że przedsiębiorca, który nie zawierał umowy o treści odpowiadającej wystawionej w stosunku do niego fakturze VAT, przyjmie ją pomimo braku zaistnienia tego zdarzenia prawnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W myśl art. 117 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Stosownie do brzmienia art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Zaś zgodnie z brzmieniem 554 kc roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch.

Stosowanie do powołanych wyżej regulacji przedawnienie roszczeń objętych fakturami załączonymi do pozwu nastąpiłoby w dniu 31 grudnia 2021 r. Pozew zaś wpłynął do Sądu w dniu 28 grudnia 2021 r. Zatem objęte nim żądania nie uległy przedawnieniu i mogą być skutecznie dochodzone w procesie.

Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O odsetkach od żądanych kwot Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 403 ze zm.) i zasądził je od dnia następnego po terminie płatności wynikającym z faktur VAT, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana przegrała sprawę w całości, więc na podstawie art. 98§1, 1¹ i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, winna ponieść jego koszty.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.367,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 3.600,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 zez zm.) i §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 zez zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Z uwagi na wynik procesu Sąd zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda kwotę 4.987,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa